

Dosarul nr. 2ra-864/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. S. Vasilache)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

24 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Svetlanei Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov împotriva lui Igor Grossu cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov și menținută hotărârea din 22 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 14 noiembrie 2017, Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Grossu cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 19 ianuarie 2013, dânsa a acordat cu împrumut lui Igor Grossu suma de 1 000 de euro și 28 000 de lei, pe o perioadă nedeterminată, sub pretextul vânzării unui apartament din str. XXXXX.

A comunicat că la 4 decembrie 2013, Igor Grossu a luat cu împrumut de la ea suma de 1 800 de USD, pe o perioadă nedeterminată, iar la 13 iunie 2014, pârâtul a mai primit și suma de 17 000 de lei, la fel, pe o perioadă nedeterminată.

Astfel, în total Igor Grossu îi datorează suma de 1 000 de euro, 1 800 de USD și 45 000 de lei, dar în pofida faptului că a fost solicitată restituirea sumelor primite de Igor Grossu, ultimul a ignorat toate apelurile.

La 7 august 2017, în adresa pârâtului a fost expediată o notificare cu solicitarea de a restitui datoria, care la fel a fost ignorată.

Cu referire la prevederile art. 514, 867 și 871 Cod civil, a menționat că pârâtul avea obligația de a restitui suma împrumutului la prima solicitare, obligație neexecutată până în prezent.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 8-1, 14, 512-514, 572, 585, 619 Cod civil, art. 5-7, 28, 39, 55-57, 59-61, 82-85, 87, 94, 117-118, 166-167, 174-175 CPC, art. 6 paragraful 1 din CEDO.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul pârâtului în beneficiul ei a sumelor de 1 000 de euro, 1 800 de USD și 45 000 de lei cu titlu de datorie, precum și a cheltuielilor de judecată.

La 23 noiembrie 2018, Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov a depus cerere de chemare în judecată concretizată, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului în beneficiul ei a sumelor de 1 000 de euro, 1 800 de USD și 45 000 de lei cu titlu de datorie, a sumelor de 203,84 de euro, 366,90 de USD și 9 172,60 de lei cu titlu de dobândă de întârziere, precum și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea protocolară din 6 august 2018 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, a fost atrasă în proces SRL „Norelit Invest Grup” în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului.

Prin hotărârea din 22 februarie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov și menținută hotărârea primei instanțe.

Prima instanță și instanța de apel au constatat că Svetlana Teslaru a transmis sumele de bani către Igor Grossu în perioada de după încheierea contractului de investiție, 2013-2014, iar sumele au fost transmise nu cu titlu de împrumut, dar întru achitarea apartamentului din str. XXXXX, construit de către SRL „Norelit Invest Grup”.

Astfel, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că, deși faptul transmiterii sumei este confirmat prin recipise, acestea nu confirmă relația de împrumut, ci primirea sumelor de bani în conformitate cu contractul de investiție încheiat între SRL „Norelit Invest Grup” (în cadrul căreia Igor Grossu deține 99 % din capitalul social) și Marina Grosman (fiica reclamantei).

La fel, instanțele de judecată ierarhic inferioare au stabilit că nu au fost prezentate probe care ar confirma că Igor Grossu, care acționa în interesul SRL „Norelit Invest Grup”, atât la încheierea contractului de investiție, cât și la preluarea sumelor de la Svetlana Teslaru conform recipiselor, în contul apartamentului ce formează obiectul contractului de investiție, nu ar fi introdus sumele nominalizate în casieria întreprinderii sau nu a direcționat sumele conform destinației indicate în recipise.

De asemenea, nu au fost prezentate confirmări despre eventuala desfacere a contractului de investiție sau nulitate a contractului, întru posibila restabilire a situației existente anterior.

La 17 februarie 2020, Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov a declarat recurs împotriva deciziei din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii sub formă de hotărâre de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le ilegale, nemotivate, neîntemeiate și pasibile de casare integrală, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au pătruns în esența pricinii dedusă judecății, nu au elucidat și nu au constatat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, s-au lăsat duse în eroare, au comis erori de drept procedural și substanțial exprimate prin aplicarea eronată a legii.

A relevat că nu a fost dat răspuns clar la argumentele invocate în apel, fiind trecute voalat sub tăcere.

A menționat că, deși în conținutul hotărârilor contestate se invocă obligativitatea părții de a proba faptele invocate, instanțele de judecată o obligă de a prezenta probe în privința unor fapte ce nu sunt invocate de ea.

Totodată, a considerat că prima instanță și instanța de apel incorect au constatat că circumstanțele pricinii nu întrunesc condițiile prevăzute de lege pentru relațiile de împrumut, or sumele ar fi transmise în alt scop.

Din potrivă, intimatul nu a prezentat nicio probă ce ar permite instanței să concluzioneze că banii au fost transmiși în contul contractului de investiție în construcții semnat între SRL „Norelit Invest Grup” și Marina Grosman, or acest fapt nu este reflectat în textul recipiselor.

Mai mult, la momentul de față Judecătoria Bălți sediul central a emis o hotărâre, prin care a fost intentat procesul de insolvență față de SRL „Norelit Invest Grup”.

Tot aici este confirmat faptul că în acea procedură, dânsa nu are calitate de creditor, iar Marina Grosman a fost validată ca creditor doar cu sumele care au fost depuse personal în numerar în contul întreprinderii.

Prin urmare, este cert că sumele solicitate prin prezentul litigiu nu au fost introduse în contul SRL „Norelit Invest Grup” și niciodată nu au servit drept rată de achitare a contractului de investiție în construcție.

La 20 mai 2020, în adresa lui Igor Grossu și SRL „Norelit Invest Grup” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Svetlana Teslaru, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 209), corespondența expediată a fost returnată de către Oficiul Poștal cu mențiunea „necunoscut” (f. d. 210-211).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție, referințe nu au parvenit.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 16 decembrie 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 187), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 17 februarie 2020 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența

probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Svetlana Teslaru, reprezentată de avocatul Victor Pavlov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu